

Sygn.akt III AUa 202/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 sierpnia 2013r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Bożena Szponar - Jarocka

Sędziowie: SO del. Bohdan Bieniek (spr.)

SA Barbara Orechwa-Zawadzka

Protokolant: Agnieszka Charkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 sierpnia 2013 r. w B.

sprawy z odwołania C. Ł.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji wnioskodawcy C. Ł.

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 18 grudnia 2012 r. sygn. akt IV U 1948/12

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 202/13

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. decyzją z dnia 14 czerwca 2012 roku, wydaną na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) odmówił C. Ł. przyznania prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych.

W ocenie organu rentowego wnioskodawca nie spełnił ustawowych przesłanek warunkujących przyznanie prawa do emerytury, ponieważ nie legitymuje się wymaganym co najmniej 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych oraz nie rozwiązał stosunku pracy. Do stażu pracy w warunkach szczególnych organ rentowy nie zaliczył wnioskodawcy okresu zatrudnienia w Spółdzielni (...) od dnia 23 maja 1979 roku do dnia 4 sierpnia 1989 roku oraz w Zakładach (...) w O. od dnia 11 sierpnia 1989 roku do dnia 24 maja 1997 roku.

C. Ł. w odwołaniu od powyższej decyzji wnosił o jej zmianę, zaliczenie mu spornych okresów zatrudnienia w Spółdzielni (...) od dnia 23 maja 1979 roku do dnia 4 sierpnia 1989 roku oraz w Zakładach (...) w O. od dnia 11 sierpnia 1989 roku do dnia 24 maja 1997 roku do stażu pracy w warunkach szczególnych i przyznanie prawa do emerytury.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu powyższego odwołania, wyrokiem z dnia 18 grudnia 2012 roku oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy ustalił, że C. Ł. (urodzony w dniu (...)) miał przyznane prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy od dnia 22 listopada 1999 roku do dnia 30 listopada 2012 roku. W dniu 5 czerwca 2012 roku złożył wniosek o emeryturę. Zaskarżoną decyzją organ rentowy odmówił wnioskodawcy przyznania prawa do emerytury, ponieważ nie udowodnił żadnego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych, bądź w szczególnym charakterze. Wnioskodawca po otrzymaniu decyzji złożył w organie rentowym zaświadczenie z (...) oraz oświadczenia J. B. i W. B. (1), dotyczące pracy w Zakładach (...) w O., a także świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach w okresie od dnia 23 maja 1979 roku do dnia 4 sierpnia 1989 roku w Spółdzielni (...) w K. na stanowisku mechanika pojazdów mechanicznych – wykaz A, dział XIV poz. 16 rozporządzenia z 1983 roku (Dz. U. Nr 8 poz. 43). Organ rentowy decyzją z dnia 18 lipca 2012 roku ponownie odmówił wnioskodawcy przyznania prawa do emerytury, uznając, iż C. Ł. nie legitymuje się wymaganym stażem pracy w warunkach szczególnych. Z dniem 30 września 2012 roku wnioskodawca rozwiązał stosunek pracy z (...) Spółka z o.o. w B.. C. Ł. w 1969 roku ukończył (...) Szkołę Zawodową dla Młodocianych Pracujących w zawodzie stolarz. W okresie od dnia 1 lipca 1966 roku do dnia 11 lutego 1970 roku był zatrudniony w (...) Fabryce (...) w B. na stanowisku stolarza. Następnie w latach 1974-1977 był zatrudniony w Szkole Podstawowej w K. w miesiącach zimowych jako palacz. Od dnia 3 listopada 1978 roku do dnia 16 marca 1979 roku pracował jako robotnik budowlany w Wojewódzkiej Spółdzielni Budowlano- (...) w K.. W dniu 23 marca 1979 roku podjął pracę w Wojewódzkiej Spółdzielni (...) w K. na stanowisku montera napraw samochodów. Od dnia 1 stycznia 1986 roku pełnił funkcję brygadzysty warsztatu na stacji obsługi. Wnioskodawca w okresie zatrudnienia w Spółdzielni (...) wykonywał faktycznie różne czynności – naprawiał samochody, spawał, a część prac wykonywana była w kanałach, część również przy samochodach stojących na podwórku. W warsztatach zatrudnionych było ok. 20 pracowników, w większości mechaników samochodowych. Z dniem 11 sierpnia 1989 roku wnioskodawca został zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie (...) w O. na stanowisku ślusarza remontowego w warsztatach mechanicznych. Służbowo podlegał kierownikowi warsztatów świadkowi J. B., jednak obowiązki w ciągu dnia wykonywał na działach produkcji. Wspólnie ze świadkiem W. B. (1) byli konserwatorami urządzeń produkcyjnych w wydziałach uboju, jelicarni, parzelni i mieszalni, także w wydziale uboju sanitarnego. W warsztatach mechanicznych byli zatrudniani pracownicy stale wykonujący pracę w warsztacie, natomiast wnioskodawca i świadek B. wykonywali swoje obowiązki konserwatorskie i naprawcze tylko na wydziałach produkcji. Świadek W. B. odszedł z Zakładów (...) w 1996 roku, w okresie ich przejmowania przez (...) S.A. w O.. Wnioskodawca od dnia 1 czerwca 1997 roku zaczął pracować jako ślusarz-spawacz, a od dnia 2 stycznia 2000 roku został oddelegowany na stanowisko dozorca – porządkowego placu. Stosunek pracy z (...) został rozwiązany z dniem 26 maja 2000 roku w związku z przejściem na rentę. (...) nie wydał wnioskodawcy świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wyjaśniając, że w wykazie A przemysłu drobiarskiego nie zostało wymienione stanowisko ślusarza remontowego. Natomiast świadek W. B. uzyskał takie świadectwo wystawione przez Zakłady (...) w O. w dniu 22 maja 1997 roku, stwierdzające, że wykonywał prace ślusarza remontowego na działach produkcyjnych, jelicarni i uboju zakwalifikowane jako warunki szczególne w wykazie A dział XIV poz. 25 zarządzenia Nr 55 Ministra Rolnictwa i (...) Żywnościowej z 14.VII.1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach (Dz. Urz. MRiGZ Nr 3 poz. 7). Świadek na tej podstawie uzyskał prawo do wcześniejszej emerytury.

Mając na uwadze treść art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 3 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze Sąd Okręgowy wskazał, iż okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy, o których mowa wyżej, stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wystawionym wg wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie cyt. rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Bezspornym, w ocenie Sądu Okręgowego było, że wnioskodawca na dzień złożenia wniosku o emeryturę nie przedstawił żadnego świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach, a pozwany nie miał uzasadnionych podstaw przyznania prawa do

emerytury. Zdaniem Sądu I instancji, analizując staż pracy wnioskodawcy, prace na stanowisku ślusarza remontowego w Zakładach (...) w O. od dnia 11 sierpnia 1989 roku do dnia 24 maja 1997 roku można było uznać za pracę w szczególnych warunkach uprawniającą do wcześniejszej emerytury. Okres ten wynosił 7 lat 9 miesięcy 11 dni i jego zaliczenie do stażu pracy w warunkach szczególnych nie było wystarczające do legitymowania się wymaganym 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych i przyznania prawa do emerytury.

W ocenie Sądu Okręgowego, do stażu pracy w warunkach szczególnych nie mógł zostać zaliczony okres zatrudnienia w Spółdzielni (...), albowiem wnioskodawca w latach 1979 - 1989 pracował na różnych stanowiskach, a żadne z nich nie zostało wymienione w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia. Wprawdzie R. N. wystawił wnioskodawcy świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach, wskazując, że w tym okresie wnioskodawca pracował na stanowisku mechanika w kanałach, lecz zdaniem Sądu Okręgowego świadectwo to nie było rzetelne. Spółdzielnia (...) podlegała, podobnie jak Zakłady (...), Ministerstwu Rolnictwa, Leśnictwa i Gospodarki Żywnościowej, a w tym resorcie obowiązywało zarządzenie Nr 55 z 1983 roku. Dział XIV poz. 16 zarządzenia zalicza do pracy w szczególnych warunkach prace montera-mechanika wykonywaną wyłącznie w kanałach remontowych. Nie można było zatem zaliczyć do stażu pracy w warunkach szczególnych pracy „zwykłego” mechanika, czy montera samochodowego, jeżeli stale i w pełnym wymiarze nie pracował on wyłącznie w kanałach. Jak zeznali świadkowie N. i K., wnioskodawca wykonywał różne czynności – naprawiał samochody w kanałach i na podwórku, wykonywał wszystkie czynności zlecone przez przełożonego, także spawał. Sąd Okręgowy podkreślił, że wnioskodawca podejmując pracę w Spółdzielni (...), nie miał żadnego przygotowania mechanicznego, ponieważ z wykształcenia jest stolarzem, był również palaczem, robotnikiem. W tym okresie, zdaniem Sądu Okręgowego, w Spółdzielni (...) byli zatrudnieni mechanicy z wykształceniem mechanicznym, a wnioskodawca pomagał im przy wykonywaniu różnych czynności przy naprawach – być może i w kanałach, ale nie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy uznał, że nie zostały spełnione przesłanki z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, warunkujące przyznanie C. Ł. prawa do emerytury, stąd też na podstawie art. 477¹⁴ § 1 kpc orzekł jak w sentencji wyroku.

C. Ł. zaskarżył powyższy wyrok w całości, zarzucając mu naruszenie prawa procesowego tj. art. 232 i art. 233 kpc oraz art. 217 § 2 i art. 278 § 1 kpc z uwagi na niewyjaśnienie stanu faktycznego i przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów,

Wskazując na powyższe, C. Ł. wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy na okoliczność, czy wnioskodawca wykonywał w spornym okresie pracę w szczególnych warunkach.

Wskazując na powyższy zarzut, C. Ł. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie mu prawa do emerytury ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Olsztynie do ponownego rozpoznania.

Organ rentowy w odpowiedzi na apelację wniósł o nieuwzględnienie wniosku ubezpieczonego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy oraz oddalenie apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i na ich podstawie wywiódł trafne wnioski. Sąd Apelacyjny w całości aprobuje stanowisko Sądu Okręgowego wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i ustalenia poczynione przez Sąd Okręgowy przyjmuje za swoje.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie był fakt, czy wnioskodawca legitymuje się wymaganym 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych, co pozwala na przyznanie prawa do emerytury na podstawie art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń społecznych.

Wobec uznania przez Sąd Okręgowy, iż wnioskodawca w okresie zatrudnienia w Zakładach (...) w O. od dnia 11 sierpnia 1989 roku do dnia 24 maja 1997 roku pracował w warunkach szczególnych, ostatecznie sporne pozostawało zaliczenie do stażu pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia w Spółdzielni (...) od dnia 23 maja 1979 roku do dnia 4 sierpnia 1989 roku.

W celu oceny charakteru pracy wnioskodawcy w spornym okresie Sąd Okręgowy przeprowadził postępowanie dowodowe. Z akt osobowych wnioskodawcy ze Spółdzielni (...) (k. 33) wynikało, iż wnioskodawca w spornym okresie był zatrudniony na stanowisku mechanika napraw pojazdów samochodowych. W aktach tych znajdują się także dokumenty określające stawkę osobistego zaszeregowania wnioskodawcy, w których jego stanowisko pracy jest określane jako spawacz - brygadzysta, brygadzysta. Spółdzielnia (...) zawarła z C. Ł. umowę w dniu 20 grudnia 1988 roku zobowiązując się do skierowania go na kurs czeladniczo – mistrzowski w zawodzie mechanik pojazdów samochodowych, lakiernik, blacharz. Z zeznań świadków M. K. i K. N. (k.44 i 45) wynikało, iż C. Ł. w czasie zatrudnienia w Spółdzielni (...) pracował jako mechanik samochodowy, wykonując różnorodne czynności. Naprawiał samochody, spawał. W Spółdzielni (...) były cztery kanały, a na zmianie pracowało dwudziestu mechaników. Mimo, iż wnioskodawca nie miał mechanicznego wykształcenia, to pomagał mechanikom. K. N. w czasie pracy z wnioskodawcą, był brygadzystą warsztatu samochodowego i jego bezpośrednim przełożonym. Twierdził, że wszyscy pracownicy mu podlegli otrzymali świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych.

W świetle powyższego uznać należy, że Sąd Okręgowy wbrew zarzutom apelacji, dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie (art. 233 § 1 kpc). Analizując zakres czynności wnioskodawcy nie jest możliwe uwzględnianie do okresów pracy w szczególnych warunkach wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika (tak wyrok Sądu Najwyższego Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 4 czerwca 2008 roku, II UK 306/2007, Lex Polonica nr 2084760, OSNP 2009/21-22 poz. 290).

Biorąc pod uwagę materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie należało mieć na uwadze, że dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej mu pracy - rzeczywiście wykonywanych zadań pracowniczych (tak wyrok Sądu Najwyższego Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 24 marca 2009 roku, I PK 194/2008, Lex Polonica nr 2339881, OSNP 2010/23-24 poz. 281). \

Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym w szczególności z akt osobowych wnioskodawcy, jak też zeznań świadków K. N. i M. K. wynikało, iż C. Ł. w spornym okresie zatrudnienia w Spółdzielni (...) nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wyłącznie pracy mechanika w kanale. Wnioskodawca zajmował się naprawą samochodów, wykonując różne czynności zlecone przez przełożonego. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, skoro w spornym okresie w zakładzie pracy było zatrudnionych dwudziestu mechaników, a w warsztacie były cztery kanały, to C. Ł. jako osoba bez wykształcenia mechanicznego, nie pracował stale i wyłącznie w kanale, gdyż pozostaje to w opozycji do zasad doświadczenia życiowego. Z pewnością wykonywał on różne proste prace przy naprawie samochodów, w tym również w kanale, ale jako osoba bez wykształcenia mechanicznego nie mógł tej pracy wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Nadto wnioskodawca w podaniu o pracę, znajdującym się w aktach osobowych z Zakładów (...) (k. 33) wskazał, iż ostatnio był zatrudniony w Spółdzielni (...) w K. w charakterze mechanika – spawacza i brygadzysty warsztatu. Posiada uprawnienia spawacza, mistrza blacharza przemysłowego, mistrza mechanika silników spalinowych oraz mistrza lakiernika samochodowego. Zatem z powyższego także wynikało, iż wnioskodawca w spornym okresie zatrudnienia wykonywał różnorodne prace, w tym prace mechanika, blacharza, a nie jedynie pracę mechanika w kanale remontowym.

W tym miejscu należy wskazać, że praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 22 stycznia 2008

roku, I UK 210/2007 OSNP 2009/5-6 poz. 75, z dnia 6 grudnia 2007 roku, III UK 66/2007, z dnia 4 października 2007 roku, I UK 111/2007 Lex Polonica nr 1800555, z dnia 19 września 2007 roku, III UK 38/2007 OSNP 2008/21-22 poz. 329, z dnia 14 września 2007 roku, III UK 27/2007 OSNP 2008/21-22 poz. 325).

Tymczasem, wbrew zarzutowi apelacyjnemu dotyczącemu błędnych ustaleń faktycznych, C. Ł. nie pracował w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych (wykaz A dział XIV pkt 6 załącznika do rozporządzenia) stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, a więc okres zatrudnienia w Spółdzielni (...) od dnia 23 maja 1979 roku do dnia 4 sierpnia 1989 roku nie mógł zostać zaliczony do stażu pracy w warunkach szczególnych. W rozpoznawanej sprawie kwestią wymagającą oceny nie było jednak to, ile godzin wnioskodawca efektywnie świadczył pracę w kanale remontowym, ale to, czy rodzaj świadczonej przez niego pracy odpowiadał definicji (istocie) pracy wykonywanej w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych. Doniosły był zatem zakres powierzonych mu obowiązków. Jeżeli wnioskodawca pracował i w kanale remontowym i poza nim wykonując różne czynności zlecone przez brygadzystę, to oznacza, że nie była mu powierzona stale i wyłącznie praca w kanałach remontowych. Istotne znaczenie miało zatem nie to, że zdarzało się, iż w czasie 8 godzin pracy pracował w kanale remontowym, ale to, że w czasie pracy obowiązującym go na danym stanowisku pracy miał powierzone inne obowiązki pracownicze poza pracą w kanale. Prace, o jakich stanowi wykaz A dział XIV pkt 6 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku, to prace, przy wykonywaniu których stałym i jedynym stanowiskiem pracy pracownika jest stanowisko ulokowane w kanale remontowym, a praca w kanale remontowym należy do podstawowych obowiązków pracownika. C. Ł. z pewnością wykonywał w czasie pracy naprawy pojazdów w kanale remontowym, ale zakres jego obowiązków pracowniczych wykraczał poza pracę w kanale remontowym i to miało decydujące znaczenie dla uznania, że nie pracował w szczególnych warunkach w rozumieniu § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Odnosząc się dodatkowo do zarzutów apelacyjnych należy wskazać, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego uznaje się pominięcie dowodu zgłaszanego przez stronę za dopuszczalne między innymi wówczas, gdy są one nieprzydatne dla rozstrzygnięcia sprawy lub są zgłaszane jedynie dla zwłoki (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 26 września 1966 roku II CR 314/66 OSNCP 1967/2 poz. 39, z dnia 12 października 1972 roku II CR 388/72 LexPolonica nr 322187, z dnia 10 stycznia 1980 roku II CR 443/79 OSNCP 1980/10 poz. 186, z dnia 25 września 1997 roku II UKN 271/97 OSNAPiUS 1998/14 poz. 430 i z dnia 16 kwietnia 1997 roku, II UKN 55/97 OSNAPiUS 1998/3 poz. 95). W niniejszej sprawie należało uznać, za nieprzydatny dowód z zeznań świadka Z. G. i jego akt emerytalnych. Z wyjaśnień wnioskodawcy złożonych na rozprawie apelacyjnej (k. 78v) wynikało, iż nie pracował on stale i pełnym wymiarze czasu pracy jedynie w kanale remontowym. Miał też powierzone inne obowiązki, w tym spawanie, a zdobył kwalifikacje mistrza lakiernika i blacharza. Także pozostali świadkowie zeznający w sprawie, zgłoszeni przez wnioskodawcę, nie potwierdzili, iż wykonywał on stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wyłącznie pracę mechanika w kanałach. Stąd też, wobec dotychczasowej treści zeznań świadków jak też w szczególności wobec okoliczności wskazywanych przez C. Ł., należało uznać za nieprzydatny dowód z zeznań kolejnego świadka.

Jednocześnie zgłoszony przez wnioskodawcę w apelacji wniosek dowodowy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy także podlegał oddaleniu. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem orzecznictwa do obowiązku Sądu rozstrzygającego kwestię wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze w myśl § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze - należy samodzielne ustalenie, jakie prace wykonywał wnioskodawca i czy prace te należy zaliczyć do prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, a jedynie wyjątkowo - można skorzystać w tej kwestii z opinii biegłego. Pozostawienie biegłemu ustaleń i oceny prawnej tych kwestii oraz oparcie się wyłącznie na opiniach biegłego przez sąd I instancji - może w rezultacie naruszenia art. 278 § 1 kpc, uzasadniać uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi do ponownego rozpoznania. W niniejszej sprawie, mając na uwadze zgromadzony dotychczas materiał dowodowy, w tym akta osobowe wnioskodawcy i zeznania świadków, nie było potrzeby dopuszczania dowodu z opinii biegłego

z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy. Dodatkowo wnioskodawca na rozprawie apelacyjnej nie poparł wniosku apelacyjnego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego.

Wobec powyższego, Sąd Apelacyjny oddalił wnioski dowodowe zawarte w apelacji, uznając iż nie byłyby one w niniejszym postępowaniu przydatne (art. 227 kpc). Nadto wnioski dowodowe zgłoszone w apelacji są także wnioskami spóźnionymi, które C. Ł. powinien był zgłosić w postępowaniu przed Sądem Okręgowym. Zgłaszając wnioski na etapie postępowania apelacyjnego, wnioskodawca nie wykazał, że nie mógł ich powołać w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji (art. 381 kpc).

Mając na uwadze powyższe, zarzuty apelacyjne, okazały się nieuzasadnione. Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej oceny materiału dowodowego, zgodnie z zasadami wskazanymi w art. 233 § 1 kpc i na tej podstawie trafnie ustalił, iż C. Ł. nie legitymuje się wymaganym co najmniej 15-letnim stażem pracy w warunkach szczególnych, a zatem nie spełnił przesłanek z art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych warunkujących przyznanie mu prawa do świadczenia.

W tym stanie rzeczy, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 kpc orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.